

Kar Fırtınasının Gizli Konuđu

Yavuz DEMİRKIRAN

Kar Fırtınasının Gizli Konuđu

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma, karlı tepeler arasına gizlenmiş küçük bir köyde yaşıyordu. En çok kışı severdi. Bir sabah gökyüzü grileşti ve rüzgâr ılık çalmaya başladı. 'Kar fırtınası geliyor!' diye seslendi Büyükbaba Tom, bastonuna vurarak. Emma kırmızı ponponlu şapkasını giydi ve sırttı. Kar fırtınası demek kartopu, kar meleği ve belki de bir kar kalesi demekti!

Kar hızla ve yoğun yağdı, çatıları ve çitleri yumuşak beyaz battaniyelerle kapladı. Emma burnunu cama dayadı ve dünyanın sessizleşip durulmasını izledi. Akşama doğru fırtına dinmiş, her yerde derin kar yığınları bırakmıştı. 'Evin yakınından ayrılma,' dedi annesi. Ama Emma'nın parlak ela yeşili gözleri eski ahırın yanında tuhaf bir şey fark etmişti.

Ertesi sabah erkenden Emma hardal sarısı paltosunu ve mavi eldivenlerini giydi. Bir fener ve sıcak ekmek dolu bir sepet aldı. Kahverengi botlarının altında kar çtırdarken ahıra doğru ağır ağır yürüdü. Kapı hafifçe aralıktı. İçeride, gölgelerin arasında bir şey kıpırdadı. Emma'nın kalbi hızla çarptı ama cesurca ileri bir adım attı. 'Merhaba?' diye seslendi yumuşakça.

Ahırın köşesinde nazik bir yaratık kıvrılmış yatıyordu. Bir midilli boyundaydı; yumuşak, inci beyazı tüyleri ve hafif mavi uçlu kulakları vardı. Büyük, koyu mavi gözler Emma'ya bakıp kırıştı. Yosun yeşili bir yol pelerininin altından küçük, yuvarlak boynuzlar ve tüylü bir kuyruk görünüyordu. 'Korkma,' diye fısıldadı Emma. 'Sana zarar vermem.' Yaratık minik, minnettar bir baş selamı verdi.

Yolcunun küçük bir deri çantası ve narin gümüş toynakları vardı. Tüyleri sıcak görünse de titriyordu. Emma bir parça ekmek uzattı. Yaratık kibarca kemirdi. 'Adın ne?' diye sordu Emma. Yolcu göğsüne dokundu. 'Nim,' dedi yumuşak, ezgili bir sesle. 'Kayboldum. Kar fırtınası aileme giden yolu sakladı.' Emma'nın şefkatli kalbi Nim için sızladı.

Emma olabildiğince hızlı eve koştu. 'Büyükbaba Tom! Ahırda bir yolcu var!' diye bağırdı. Büyükbaba Tom dikkatle dinledi. Sıcak gri gözleri parladı. 'Uzak, karlı bir diyardan gelen bir yaratık, öyle mi? Bir bakalım.' Zeytin yeşili paltosunu ve kırmızı ekose atkısını giydi ve birlikte karların içinden geri koşular.

Büyükbaba Tom, Nim'i sakın ve bilge gözlerle inceledi. Nazik yaratığın büyük mavi gözlerini ve titreyen gümüş toynaklarını gördü. 'Zarar vermek istemiyor,' dedi yumuşakça. 'Sadece kaybolmuş ve üşümüş.' Nim utangaçça başını salladı. 'Ailem karlı diyarlarda geziyor,' diye açıkladı. 'Fırtınada ayrı düştük.' Büyükbaba Tom gülümsedi. 'Öyleyse onları bulmana yardım etmeliyiz.'

Haber köyde hızla yayıldı. Fırıncı Bayan Hallow, taze ekmek dolu bir sepet ve kalın bir yün battaniyeyle telaşla geldi. 'Zavallı şey,' dedi, çilli yüzü endişeyle doluydu. 'Bir konuğumuzun aç kalmasına izin veremeyiz.' Battaniyeyi Nim'in omuzlarına sardı. Yolcunun koyu mavi gözleri minnetle parladı. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı Nim. 'Çok nazıksınız.'

Bazı köylüler önce tedirgin oldu. 'Bu da ne?' diye sordular. 'Güvenli mi?' Emma dimdik durdu. 'Nim nazık ve kaybolmuş,' dedi. 'Bir düşünün, kar fırtınasında evinizden uzakta olsaydınız.' Büyükbaba Tom başını salladı. 'İyilik hiçbir şeye mal olmaz,' dedi. Yavaş yavaş köylüler gülümsemeye başladı. Sıra dışı konukları için havuç, elma ve sıcak çorba getirdiler.

O öğleden sonra köylüler ahırda toplandı. Nim onlara uzak yurdunu, sonsuz kar ve parıldayan buz diyarını anlattı. 'Ailem oralarda bir yerde,' dedi Nim. 'Beni arıyor olacaklar.' Bayan Hallow ellerini çırttı. 'Öyleyse karların içinden bir yol açmalıyız!' Herkes hemfikirdi. Emma sevinçle bağırdı. 'Hadi birlikte yapalım!'

Köylüler kürekleri ve süpürgeleri getirdi. Emma, Büyükbaba Tom'un yanında çalıştı, mavi eldivenleri sırlıslam oldu. Bayan Hallow herkesi bir sıraya dizdi. 'Heey, hoppala!' diye bağırarak karı sağa sola savurdular. Nim de yardım etti, narin gümüş toynaklarıyla karı itti. Yol uzadıkça uzadı ve genişledi, Nim'in ailesinin olabileceği tepelere doğru uzanıyordu.

Gün batımına doğru yol köyün kenarına ulaştı. Tam o sırada soğuk havada bir ses duyuldu. Çam ağaçlarının arasından esen rüzgâr gibi alçak, nazik bir çağrıydı. Nim'in kulakları dikildi. 'Bu benim ailem!' diye bağırdı. Karlı tepelerden üç beyaz yaratık daha görüldü, boynuzları solan ışıktaki parlıyordu. Nim sevinçle ileri atıldı.

Karda mutlu bir kavuşma yaşandı. Nim ailesine sokuldu, onlar da tüylü kuyruklarını birbirlerine doladılar. Köylüler sevinçle bağırdı. Emma fenerini yükseğe salladı. 'Onları buldun!' diye bağırdı. Nim dönüp başını eğdi. 'Teşekkür ederim, Emma,' dedi. 'İyiliğin beni eve getirdi.' Yolcular karlı tepelerde gözden kaybolurken köylüler el salladı.

Ertesi sabah köy her zamankinden daha sıcak hissetti. Bayan Hallow özel bir kek pişirdi, Büyükbaba Tom ateşin başında hikâyeler anlattı. Emma gizli konuğunu hatırlayınca gülümsedi. 'Misafirperverlik yabancıları dost yapar,' dedi Büyükbaba Tom. Emma başını salladı. Anlayışın ve iyiliğin korkutucu bir kar fırtınasını harika bir maceraya dönüştürdüğünü biliyordu.

Kar yavaş yavaş eridi ama köylüler Nim'i hiç unutmadı. Ne olur ne olmaz diye ahırda sıcak battaniyeler bıraktılar. Emma sık sık tepelere bakarak arkadaşını yeniden görmeyi umdu. Bir gün ahırın yanında küçük bir gümüş toynak izi ve beyaz bir yaratığın minik ahşap oyması buldu. Emma onu göğsüne bastırdı ve gülümsedi. 'Dostlar asla çok uzakta değildir,' diye fısıldadı.

Yıllar sonra Emma hâlâ kırmızı ponponlu şapkasını takıyor ve kar fırtınasının gizli konuğunun hikâyesini anlatıyordu. Köy değerli bir ders öğrenmişti. Ne zaman bir yabancı gelse, ona yiyecek, sıcaklık ve anlayış sunuyorlardı. Ve bazen, karlı gecelerde, inci beyazı tüylü ve büyük mavi gözlü nazık bir yaratık sadece teşekkür etmek için ziyarete gelirdi.